

РЕШЕНИЕ

№ 70

гр. София, 03.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 03.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3104** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 14.10.2011 г., издаден от Д. Н. К. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 247 от 06.02.2012 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

В жалбата се излагат подробни доводи за допуснати съществени процесуални нарушения и нарушение на материалния закон при издаването на оспорения ревизионен акт (РА). Твърди, че не е спазен 14-дневният срок по чл. 119, ал. 3 от ДОПК; ревизионният акт не отговаря на чл.120, ал. 1, т. 5 от ДОПК и не съдържа мотиви; не е спазено изискването на чл.120, ал. 2 от ДОПК и не са обсъдени направените от ревизираното лице възражения срещу ревизионния доклад и представените доказателства. Поддържа се, че РА е издаден от некомпетентен орган, както и че дружеството е било обект на две ревизионни производства за едни и същи данъчни периоди по едно и също време, като органът по приходите е бил длъжен да прекрати настоящото ревизионно производство на основание чл. 119, ал. 3, т. 2 от ДОПК, но не е сторил това. Изразява се становище за извършени процесуални нарушения при събиране на доказателствата в хода на ревизията, което е довело до неизясняване на фактите и обстоятелствата от значение за установяване на задълженията по ЗДДС, както и че са налице всички законови предпоставки за признаване на жалбоподателя на правото на приспадане на данъчен кредит по

процесните доставки. Процесуалният представител адв. Т. поддържа жалбата по изложените в нея съображения, като се иска от съда да обяви нищожността на РА в оспорената му част или алтернативно, да бъде отменен същият като незаконосъобразен. Претендират се направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП, представлявана от юрк. М. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на РА в обжалваната му част. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и ревизионният акт в оспорената му част е законосъобразен.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1104031 от 01.04.2011 г., издадена от В. С. М. на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.01.2010 г. до 30.11.2010 г. Процесната ЗВР е връчена на пълномощник на дружеството на 10.05.2011 г.

Изготвен е ревизионен доклад № 1104031 от 24.08.2011 г., надлежно връчен на упълномощено лице на 20.09.2011 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу РД ревизираното лице е подало възражение с вх. № 53-06-3438 от 29.09.2011 г.

Ревизионното производство е приключило с ревизионен акт №[ЕИК] от 14.10.2011 г., издаден от Д. Н. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., упълномощен със ЗОКО № К 1104031 от 08.09.2011 г. от органа, възложил ревизията. С РА са установени задължения за довносяне общо в размер на 795 342,41 лева и лихви за просрочие към тях в размер на 87871,06 лева (табл. 3 към РА).

Така установените задължения по ЗДДС са в резултат на непризнато право на приспадане на данъчен кредит по:

1. фактури с № 1117 от 30.01.2010 г., № 1298 от 14.05.2010 г., № 1268 от 20.05.2010 г., № 1282 от 16.06.2010 г., №1284 от 21.06.2010 г., № 1287 от 28.06.2010 г., № 1388 от 05.07.2010 г. и № 1425 от 06.08.2010 г., издадени от [фирма];
2. фактури с № 113 от 04.01.2010 г., № 122 от 29.01.2010 г., № 150 от 27.02.2010 г., № 15.02.2010 г. и № 145 от 15.02.2010 г., издадени от [фирма];
3. фактури с № 226 от 29.09.2010 г. и № 227 от 30.09.2010 г., издадени от [фирма];
4. фактури с № 662 от 04.01.2010 г., № 690 от 01.02.2010 г., № 901 от 20.07.2010 г. и № 903 от 26.07.2010 г., издадени от [фирма];
5. фактури с №9 от 29.09.2010 г., № 10 от 29.09.2010 г., № 11 от 30.09.2010 г., № 12 от 30.09.2010 г., № 14 от 04.10.2010 г., № 19 от 15.10.2010 г., № 25 от 29.10.2010 г., № 26 от 29.10.2010 г., № 72 от 03.11.2010 г., № 75 от 05.11.2010 г., № 55 от 29.11.2010 г., № 68 от 01.11.2010 г., № 79 от 10.11.2010 г., издадени от [фирма].

Отказаното право на приспадане на данъчен кредит по цитираните фактури е обосновано с оглед липсата на доказателства за реалното извършване на доставките по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС.

Ревизионният акт е връчен на пълномощник на дружеството на 17.10.2011 г. Жалбата до директора на дирекция „ОУИ” [населено място] е подадена в ТД на НАП С. с вх. № 53-06-3985 от 31.10.2011 г.

От [фирма] е подадено уведомително писмо с вх. № 23-22-2831 от 09.12.2011 г., с

което се уведомява решаващият орган за отказ за подписване на споразумение за удължаване срока на произнасяне със споразумение по реда на чл. 156, ал. 7 от ДОПК.

С писмо изх. № 23-22-2831 от 16.01.2012 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП ревизираното лице е уведомено, че 30-дневният срок за оспорване пред съда на мълчаливо потвърдения РА е започнал да тече на 07.01.2012 г. и изтича на 05.02.2012 г.

Жалбата на [фирма] срещу РА е подадена до съда чрез дирекция „ОУИ” – [населено място] с вх. № 53-02-33 от 30.01.2012 г.

В срока за изпращане на преписката в съда решаващият орган се е произнесъл с решение № 247 от 06.02.2012 г., с което е оставена без разглеждане жалбата на [фирма] срещу РА в частта на данъчни периоди м.03 и м.04.2010 г. като недопустима, а в останалата обжалвана част РА е потвърден.

В рамките на съдебното производство са приети заверени копия от РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г., издаден от Б. Н. Н. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. и от РД № 1202714 от 27.04.2012 г., издадени по отношение на [фирма] относно ревизия с обхват 05.10.2009 г. – 30.11.2010 г. заедно със събраните в хода на ревизията доказателства.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото РА е мълчаливо потвърден при условията на чл. 156, ал. 4 и ал. 5 от ДОПК, като жалбата на [фирма] до съда е подадена в рамките на 30-дневния срок по чл. 156, ал. 5 от ДОПК. В срока по чл. 150, ал. 1 от ДОПК за изпращане на преписката в съда решаващият орган се е произнесъл с решение № 247 от 06.02.2012 г., което означава, че не е нарушена забраната на чл. 156, ал. 6 от ДОПК и решението е валидно и допустимо, като същото е породило правни последици. Следователно, жалбата на [фирма] е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Предмет на оспорване в настоящото производство е законосъобразността на РА № [ЕГН] от 14.10.2011 г., издаден от Д. Н. К. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта относно установените задължения по ЗДДС за данъчни периоди м.01, м.02, м.05, м.06, м.07, м.08, м.09., м.10., м.11.2010 г. В частта относно данъчни периоди м.03 и м.04.2010 г. жалбата на дружеството е оставена без разглеждане като недопустима с решението на директора на дирекция „ОУИ” [населено място] поради липса на правен интерес и с оглед молба на жалбоподателя от 04.05.2012 г. РА в тези му части не се оспорва пред съда.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

На първо място, следва да бъдат разгледани твърденията на жалбоподателя относно нищожност на РА в оспорената му част.

Ревизионното производство, приключило с оспорения пред настоящия съдебен състав РА № [ЕГН] от 14.10.2011 г. на орган по приходите в ТД на НАП С., е започнало въз основа на ЗВР № 1104031 от 01.04.2011 г., като обхватът на ревизията е установяване на задължения по ЗДДС за периодите от 01.01.2010 г. до 30.11.2010 г.

Видно от приетите по делото доказателства, отнасящи се до проведена спрямо дружеството ревизия, приключила с РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г. на орган по

приходите на ТД на НАП С., посочената ревизия е започнала въз основа на ЗВР № 1010565 от 02.12.2010 г., издадена от В. С. М. – началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С.. Съгласно цитираната ЗВР обхватът на ревизията е определяне на задълженията на [фирма] за периодите от 05.10.2009 г. до 30.11.2010 г., като ЗВР е връчена на пълномощник на дружеството на 13.12.2010 г. Със Заповед № 1100005 от 05.01.2011 г. ревизионното производство е спряно за срок от 05.01.2011 г. до 05.04.2011 г., като заповедта е връчена на ревизираното лице на 07.01.2011 г. Със заповед № 1104241 – В от 06.04.2011 г. е възобновено ревизионното производство, като същата е връчена на дружеството на 12.04.2011 г. Със заповед № 1100408 от 30.05.2011 г. на основание чл.34, ал. 1, т. 2 от ДОПК ревизията е спряна, считано от 30.05.2011 г. , като заповедта е връчена на [фирма] на 02.06.2011 г. Със Заповед № 1202677-В от 02.04.2012 г. е възобновено производството, като заповедта е връчена на 19.04.2012 г. РД № 1202714 е издаден на 27.04.2012 г., а РА на 19.05.2012 г.

С оглед тези данни жалбоподателят твърди, че за същите данъчни периоди, за които е издаден оспорения в настоящото съдебно производство РА № [ЕГН] от 14.10.2011 г., вече е налице издаден и влязъл в сила друг РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г., който обхваща и периодите от м.01 до м.11.2010 г. за задълженията по ЗДДС, което обуславя извода за нищожност на РА.

Така направеното възражение е неоснователно.

Действително настоящата ревизията е започнала със ЗВР, която е издадена след ЗВР № 1010565 от 02.12.2010 г., по която производството е приключило с РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г. и който РА не е предмет на оспорване в настоящото съдебно производство. Установява се обаче, че второто (условно погледнато) ревизионно производство е приключило първо с издаването на РА № [ЕГН] от 14.10.2011 г., с който са установени задължения за [фирма] по ЗДДС за данъчни периоди м.01, м.02, м.05, м.06, м.07, м.08, м.09.2010 г. , м.10. и м.11.2010 г. ревизираното лице е упражнило правото си на жалба срещу РА по надлежния ред. Видно от съдържанието на РД № 1202714 от 27.04.2012 г. и РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г. не е налице установяване на задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м.01 – м.11.2010 г. В констативната част на РД и на РА е отразено, че за периода от 01.01.2010 г. – 30.11.2010 г. има извършена ревизия по ЗДДС, приключила с влязъл в сила РА № [ЕГН] от 14.10.2011 г. – обжалван от ревизираното лице, поради което тези периоди не се разглеждат в рамките на посоченото ревизионно производство. Съгласно заключителната част на РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г. в таблицата на стр. 34 от същия относно установените задължения е видно, че на [фирма] са определени задължения за м.11. и м.12.2009 г. ведно с лихви за просрочие върху тях, а за данъчен период м.10.2009 г. няма установени задължения. В табл. на стр. 34 от РА няма посочени данъчни периоди м.01 до м.11.2010 г., което означава, че с цитирания РА няма установени задължения за тези периоди, поради което не може да се приеме за основателно твърдението, че РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г. за задълженията по ЗДДС за периодите от м.01- м.11.2010 г. е влязъл в сила. Съгласно чл. 119, ал. 3 от ДОПК ревизионното производство приключва с издаването на ревизионен акт или се прекратява със заповед, което означава, че след като с РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г. за ревизираното лице няма определени и установени задължения за същите данъчни периоди, за които е издаден РА № [ЕГН] от 14.10.2011 г. в съответната част, оспорена пред настоящия съдебен състав, то това не влече нищожност на процесния РА. На

ревизираното лице не е накърнено правото на защита, тъй като с обжалването на РА № [ЕГН] от 14.10.2011 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С. същият може да изложи всички съображения относно неговата законосъобразност.

На второ място, съдът намира за неоснователно възражението на оспорващия, че РА № [ЕГН] от 14.10.2011 г. в оспорената му част е издаден от некомпетентен орган.

Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Според този текст - чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 1104031 от 08.09.2011 г. (прил. на л.55 от делото) на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определен Д. Н. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С.. Процесната ЗОКО е издадена от В. С. М., заемаща длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” на ТД на НАП С., която е оправомощена да издава заповеди за възлагане на ревизии съгласно заповед № РД – 01 – 6 от 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С.. Съгласно чл. 119, ал. 1 и 2 от ДОПК в тридневен срок от изготвянето на ревизионния доклад органите, извършили ревизията, уведомяват писмено органа, който я е възложил. След получаване на уведомлението органът, възложил ревизията, определя със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Ревизионният акт, предмет на оспорване в настоящото производство е издаден от Д. Н. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., но в РА е отбелязано, че органът по приходите е определен за компетентен орган съгласно ЗОКО № К – 1101031 от 08.09.2011 г. Приложената по преписката ЗОКО № К – 1104031 от 08.09.2011 г. се отнася до ревизията на [фирма] и в нея изрично е посочен РД № 1104031 от 24.08.2011 г., издаден по отношение на ревизираното лице, т.е. няма съмнение, че цитираната ЗОКО № К 1104031 от 08.09.2011 г. се отнася до настоящата ревизия. Очевидно в РА е допусната техническа грешка при изписването на ЗОКО, тъй като разликата с действително издадената и приложената към делото ЗОКО е в изписването само на една цифра (вместо ЗОКО № К 1104031 от 08.09.2011 г. е посочена ЗОКО № К 1101031 от 08.09.2011 г.). Не е налице основание, което да внася съмнение в компетентността на органа, издател на оспорения РА, след като в ЗОКО № К 1104031 от 08.09.2011 г. изрично е посочена Д. Н. К. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. за компетентен орган да издаде РА по отношение на [фирма]. Следователно, съдът намира, че РА в обжалваната му част е издаден от орган, разполагащ с материална компетентност и същият не е нищожен.

На следващо място, съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на ревизията. Видно от констативната част на РД и на РА на всички доставчици на ревизираното лице са изготвени ИПДПОЗЛ, като са предприети действия по предвидения в ДОПК ред тези ИПДПОЗЛ да бъдат връчени.

Изготвено е ИПДПОЗЛ № 17-24-00-449 от 01.06.2011 г. за изискване на доказателства и обяснения относно фактурите, издадени от [фирма], като във връзка с връчване на ИПДПОЗЛ са извършени две посещения на декларирания от доставчика адрес за кореспонденция. Съгласно протоколи № 1126953 от 13.06.2011 г. и № 1128580 от

21.06.2011 г. на адреса не е открит представляващ или упълномощено лице. Преминато е към връчване на ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 от ДОПК. Съобщение изх. № 17-24-00-449 от 22.06.2011 г. е публикувано в Интернет и поставено на таблото за съобщения на 22.06.2011 г. Съобщението е изпратено и по пощата с обратна разписка, получено на 24.06.2011 г. от лицето С.. В деловодството на ТД на НАП С., офис В. е постъпило уведомително писмо вх. № 17-24-00-449 от 20.06.2011 г. от [фирма], в което е посочено, че дружеството е издател на фактурите, посочени в ИПДПОЗЛ, като оригиналите се намират в [фирма] на основание чл.113 от ЗДДС; фактурите са включени в СД съгласно чл.124 от ЗДДС и отчетните регистри са подадени в НАП за всеки отчетен период; разплащането е по банков/касов път, като същото е отразено в счетоводството на дружеството, плащанията са отразени в счетоводните регистри на сметки от гр. 50; предметът на доставка по цитираните фактури е стоки (материали) съгласно чл. 6 от ЗДДС и услуги по чл. 9 от ЗДДС; всички договори, платежни нареждания, протоколи и други документи, относими към доставките могат да бъдат проверени при ревизираното лице; относно установяване на кадрова и технологична обезпеченост на [фирма] информацията се намира в НАП.

По отношение на доставчика [фирма] е изготвено ИПДПОЗЛ № 17-24-00-449 от 01.06.2011 г. , което е връчено на 06.06.2011 г. на Г. Г. Г. – упълномощено лице. В деловодството на ТД на НАП С., офис В. на 20.06.2011 г. е постъпило уведомително писмо от [фирма], което е със същото съдържание, като уведомителното писмо от [фирма].

По отношение на доставчика [фирма] е изготвено ИПДПОЗЛ № 17-24-00-449 от 01.06.2011 г., което е връчено на 07.06.2011 г. на З. Б. С. – упълномощено лице. На 20.06.2011 г. в ТД на НАП С., офис В. е постъпило уведомително писмо от доставчика.

По отношение на [фирма] е изготвено ИПДПОЗЛ изх. № 17-24-00-449 от 01.06.2011 г., което е връчено на Г. Г. Г. – упълномощено лице на 06.06.2011 г. На 20.06.2011 г. в ТД на НАП С., офис В. е постъпило уведомително писмо от доставчика.

По отношение на [фирма] е изготвено ИПДПОЗЛ изх. № 17-24-00-449 от 01.06.2011 г., като във връзка с връчване на ИПДПОЗЛ са извършени две посещения на декларирания от доставчика адрес за кореспонденция. Съгласно протоколи № 1124959 от 03.06.2011 г. и №1126951 от 13.06.2011 г. на адреса не е открит представляващ или упълномощено лице. Преминато е към връчване на ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 от ДОПК. Съобщение изх. № 17-24-00-449 от 14.06.2011 г. е публикувано в Интернет и поставено на таблото за съобщения на 14.06.2011 г. Съобщението е изпратено и по пощата с обратна разписка, върнато в цялост с отбелязване „ няма такава фирма”. На 29.06.2011 г. съобщението е свалено, като в установения 14-дневен срок задълженото лице не е представило изисканите документи и писмени обяснения относно фактурите с получател [фирма].

Въз основа на гореизложеното ревизиращите са констатирани, че [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] са представили уведомителни писма с идентично съдържание, приложени към ревизионната преписка, обсъдени от ревизиращите в РД и в РА, без да представят както копия от процесните фактури, така и всички документи, отнасящи се до процесните доставки. Констатирано е, че управител на дружествата [фирма], , [фирма] и [фирма]

е едно и също лице – И. Й., сръбски гражданин. По отношение на доставчика [фирма] е установено, че същият не е представил изисканите доказателства и писмени обяснения относно процесните фактури с получател [фирма], както и такива доказателства не са представени и от ревизираното лице. При съставянето на РД и РА органите по приходите са изложили констатациите в изготвените протоколи за извършени насрещни проверки (ПИНП) на всеки един от доставчиците, както и са разгледали уведомителните писма от посочените четирима доставчика и изготвените от тях писмени обяснения. Следователно, не е налице нарушение на процесуалните правила във връзка със събирането и преценката на доказателствата по време на ревизионното производство, което да е довело до засягане правната сфера на ревизираното лице и да обуславя извода за незаконосъобразност на РА на това основание. Установява се, че ЗВР е надлежно връчена на ревизираното лице. Обстоятелството, че РА е издаден на 14.10.2011 г. (петък), вместо на 13.10.2011 г., не съставлява съществен порок от формата и процедурата за издаването му. РА е връчен на пълномощник на ревизираното лице на 17.10.2011 г., т.е. на първия работен ден след неговото издаване, като на ревизирувания субект е осигурено правото на защита и същото се е възползвало от правото да обжалва РА по административен и съдебен ред. Следователно, не е налице процесуално нарушение, което да засяга съществено правото на защита на жалбоподателя и да обуславя незаконосъобразност на РА. В тази връзка следва да се посочи, че дори и да е налице процесуално нарушение, допуснато в рамките на ревизията, на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК съдът решава делото по същество, т.е. трябва да извърши преценка дали ревизионният акт е издаден при спазване на приложимия материален закон и не съществува задължение за съда да връща преписката на органите по приходите.

По отношение на материалната законосъобразност на РА в обжалваната му част настоящият съдебен състав намира, че във връзка с преценката на въпроса дали процесните доставки по фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] са реално извършени по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС следва да бъдат обсъдени всички приети по делото писмени доказателства, т.е. както тези, събрани в хода на настоящата ревизия, така и приобщените в съдебното производство доказателства, събрани в хода на ревизията, приключила с РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г.

1. По отношение на доставчика **[фирма]**, издател на фактури, както следва: Фактура № 1282 от 16.06.2010 г. с предмет – тиквени семки -20000 кг при единична цена 3,40 лева с ДО 68000,00 лева и ДДС в размер на 13600,00 лева; Фактура № 1117 от 30.01.2010 г. с предмет – по договор с ДО 105062,50 лева и ДДС в размер на 20812,50 лева; фактура № 1298 от 14.05.2010 г. с предмет – тиквени семки 14000 кг при единична цена 3,45 лева с ДО 48300,00 лева и ДДС в размер на 9660,00 лева; фактура № 1268 от 20.05.2010 г. с предмет – тиквени семки 42000 кг при единична цена 3,45 лева с ДО 144900,00 лева и ДДС 28980,00 лева; фактура № 1284 от 21.06.2010 г. с предмет – тиквени семки 15950 кг при единична цена 3,40 лева с ДО 54230 лева и ДДС 10846 лева; фактура № 1287 от 28.06.2010 г. с предмет – тиквени семки 14800 кг при единична цена 3,40 лева с ДО 50320 лева и ДДС 10064

лева; фактура № 1388 от 05.07.2010 г. с предмет – по договор с ДО 61608,65 лева и ДДС 12321,73 лева; фактура № 1425 от 06.08.2010 г. с предмет – по договор с ДО 48895,75 лева и ДДС 9779,15 лева.

В хода на ревизията от страна на доставчика не са представени доказателства относно реалното извършване на процесните доставки. От една страна, не са ангажирани документи за собственост или договори за наем на складови бази или търговски обекти, в които да се съхраняват стоките – тиквено семе. Няма ангажирани доказателства за транспортирането им и предаването им на получателя, доколкото се касае за доставка на родовоопределени вещи, които са в големи количества. Няма данни от къде доставчикът се е снабдил с процесните стоки – тиквено семе, т.е. дали същият е разполагал със съответните количества към датата на издаване на фактурите. В ИПДПОЗЛ изрично е указано на [фирма] да представи документи за произхода на стоките – кои са предходните доставчици – фактури, митнически декларации, договори и справки за стоковия поток, а такива доказателства не са представени. От друга страна, по три от фактурите предметът на доставката е „по договор”, но от страна на доставчика и от ревизираното лице не е представен договор с оглед необходимостта да се конкретизира самата доставка. Не става ясно за какъв договор се отнасят фактури № 1117 от 30.01.2010 г., 1388 от 05.07.2010 г. и № 1425 от 06.08.2010 г., т.е. дали предмет на доставката е доставка на стоки или извършването на определена услуга. Органите по приходите са констатирали, че към момента на издаване на фактурите по трудов договор в дружеството са работили пет лица на длъжностите „помощен персонал, обработващ финансово счетоводната информация”, „полиграфист”, „административен секретар”, „продавач консултант” и „технически изпълнител (офис)”. Няма данни доставчикът да стопанисва търговски обекти – складове, магазини, поради което не може да се приеме, че разполага с материална база да съхранява процесните стоки (тиквено семе).

Недоказаността на основната водеща предпоставка – наличието на облагаема доставка не се оборва и от доказателствата, представени в хода на ревизията, приключила с РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г., приети по настоящото дело. Видно от констатациите в РД към посочения РА по фактури № 1282 от 16.06.2010 г., № 1284 от 21.06.2010 г., № 1287 от 28.06.2010 г., № 1425 от 06.08.2010 г., № 1388 от 05.07.2010 г., а за останалите фактури разплащането е частично – за фактура № 1117 от 30.01.2010 г. е заплатена сума в размер на 29 275,00 лева на 13.04.2010 г., сума в размер на 30000 лева на 04.03.2010 г. и сума в размер на 65150 лева на 25.02.2010 г.; по фактура № 1208 от 14.05.2010 г. – сума в размер на 7200 лева е заплатена на 15.07.2010 г.; по фактура № 1268 от 20.05.2010 г. – сума в размер на 3100 лева е заплатена на 19.08.2010 г., сума в размер на 21100 лева е заплатена на 11.08.2010 г., сума в размер на 1500 лева е заплатена на 10.08.2010 г., сума в размер на 29000 лева е заплатена на 04.08.2010 г. и сума в размер на 100000 лева е заплатена на 29.07.2010 г.

За доставката по фактура № 1425 от 06.08.2010 г. е представен договор от 04.05.2010 г., сключен между [фирма] – възложител и [фирма] – изпълнител, съгласно който изпълнителят приема да попълни, оформи и

комплектова с необходимите приложения срещу съответно възнаграждение изискваната документация и апликационни форми по следния проект „Покриване на международно признати стандарти ISO 9001:2008, 22000:2005 и 14001:2004 в складово помещение, находящо се в [населено място], [улица], стопанисвано от ревизираното лице. Възнаграждението по договора е за сумата от 25000 евро без ДДС. Приложен е констативен протокол от 06.08.2010 г. към договор от 04.05.2010 г. за предаване на проекта срещу възнаграждение от 25000 евро без ДДС. Наличието на фактура, договор и протокол за предаване на проекта не означава, че възложената услуга е реално осъществена от доставчика. Няма обективирани данни в какво точно се е изразявал резултатът от възложената услуга съгласно предмета на договора, т.е. няма овеществен на съответен материален носител резултат от възложената услуга. Допълнителен аргумент за нереалност на доставката е липсата на разплащане между страните, доколкото няма доказателства за заплатена ДО и ДДС по процесната фактура.

За доставката по фактура № 1117 от 30.01.2010 г. с ДО 104062,50 лева и ДДС 20812,50 лева с предмет – по договор е представен договор за поръчка от 15.12.2009 г., сключен между [фирма] и [фирма] като довереник, съгласно който довереникът следва да намира клиенти доверителя с обект на търговия – лешникови издънки. В договора е уговорено, че за изпълнението на поръчката довереникът ще получи възнаграждение в зависимост от броя осигурени клиенти в полза на доверителя и в зависимост от камата конкретна сделка от даден осигурен клиент, но не по-малко от 75 % от общата цена на стоката, получена от доверителя от клиент, осигурен от доверителя. Представен е приемо-предавателен протокол от 28.01.2010 г. към фактура № 16 от 28.01.2010 г., според който ревизираното лице е предало на [фирма] 55 500 бр. лешникови издънки, като е констатирано, че разплащане по тази фактура не е извършено. В протокола липсва посочена цена във връзка с продажбата на описаните лешникови издънки. Следователно, липсват обективни данни по какъв начин е формирана стойността на предмета на доставката по фактура № 1117 от 30.01.2010 г., доколкото в представения договор няма уговорена цена на възнаграждение на довереника. Няма доказателства каква е цената на лешниковите издънки, за които се твърди, че [фирма] е продало на [фирма], както и не се установява дали действително [фирма] е осигурило посочения клиент на ревизираното лице.

За доставката по фактура № 1388 от 05.07.2010 г. с предмет – по договор с ДО 61608,65 лева и ДДС 12321,73 лева е представен договор за търговско посредничество от 01.07.2010 г. между ревизираното лице и [фирма], съгласно който Изпълнителят приема да извърши следната дейност – намиране на клиенти за възложителя за реализация на следните минимални количества стоки: 1. живи охлюви – 10 тона; 2. цвят липа – 10 тона; 3 маточина - 40 тона, 4 . слънчоглед – 50 тона, 5 . лист коприва – 3 тона. Уговорено е възнаграждение за сумата от 31500 евро без ДДС. Представен констативен протокол от 28.12.2010 г., съгласно който възложителят счита работата по договора, възложен на [фирма] за изпълнена, както и е отразено, че за периода на договора ревизираното лице е реализирано на клиент [фирма], осигурен от [фирма] посочените количества стоки: 1. живи охлюви – 10000 кг;

2. цвят липа – 9800 кг; 3. маточина – 3972 кг; 4. лист коприва – 2411 кг; 5. слънчоглед – 60000 кг. На 28.12.2010 г. е подписан протокол за неустойка към договора за търговско посредничество от 01.07.2010 г. Въз основа на така представените доказателства не може да се приеме, че към датата на издаване на процесната фактура (05.07.2010 г.) е настъпило данъчно събитие, доколкото са ангажирани доказателства, че възложената услуга е приета като извършена едва на 28.12.2010 г., т.е. няколко месеца по-късно след издаване на фактура № 1388 от 05.07.2010 г. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. Следователно, от приетите доказателства не може да се установи, че действително към датата 05.07.2010 г. възложената услуга е извършена от доставчика, което означава, че не е доказано реалното извършване на доставката към датата на издаване на процесната фактура.

По отношение на останалите фактури с предмет на доставката – тиквено семе, издадени през данъчни периоди м.05 и м.06.2010 г. според писмените обяснения на [фирма] доставчикът има сключен договор с [фирма], който доставя стоката в склада на клиентите на [фирма] със собствен транспорт. Съгласно договора за поръчка от 06.12.2009 г., сключен между доставчика и [фирма] изпълнителят приема да изкупи от името и за сметка на възложителя минимум 150 тона тиквено семе, отговарящо на определени характеристики срещу възнаграждение, описано в договора, и да транспортира стоката със собствен транспорт до склад, посочен от Възложителя. Срокът за договора е до 31.12.2010 г. Представени са изравнителен протокол към договора за поръчка; 22 бр. приемо-предавателни протоколи между [фирма] и [фирма]; копия на приходни и разходни касови ордери между [фирма] и [фирма]. Представена и фактура № 39 от 30.12.2010 г. , издадена от [фирма] с ДО в размер на 15163,00 лева и ДДС в размер на 3032,60 лева с предмет на доставката – тиквени семки.

От страна на доставчика, както и от ревизираното лице не са ангажирани доказателства за придобиване на процесната стока – тиквено семе от [фирма] от трети лица (физически лица) съгласно приложения изравнителен протокол и документи за счетоводното заприходяване на стоката. Констатирано е също, че за лицата, посочени в изравнителния протокол към договора за поръчка от 06.12.2009 г. относно заплатени възнаграждения във връзка с продажби на тиквено семе нито от страна на [фирма], нито от [фирма] е подадена справка по чл. 73 от ЗДДФЛ. Не са налице доказателства, че посочените физически лица в изравнителния протокол са предали определено количество – тиквено семе на [фирма], което от своя страна да бъде предадено на [фирма], респ. на [фирма]. Няма доказателства за извършен транспорт на тиквено семе – пътни листа, товарителници и др. Следователно, не е доказано реалното извършване на процесните доставки с предмет – тиквено семе, като констатацията, съдържаща се в РД и в РА, не е оборена от ревизираното лице и в рамките на съдебното производство.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че РА в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от

[фирма] е издаден при правилно прилагане на материалния закон.

2. По отношение на фактурите, издадени от [фирма], както следва: фактура № 113 от 04.01.2010 г. с предмет – по договор с ДО 13333,34 лева и ДДС 2 666,67 лева; фактура № 122 от 29.01.2010 г. с предмет – по договор с ДО 42691,16 лева и ДДС 8 538,23 лева; фактура № 150 от 27.02.2010 г. с предмет – по договор с ДО 19167,89 лева и ДДС 3833,58 лева и фактура № 145 от 15.02.2010 г. с предмет – по договор с ДО 37 893,99 лева и ДДС 7 578,80 лева.

ИПДПОЗЛ изх. № 17-24-00-449 от 01.06.2011 г. е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, като се установява, че в хода на ревизията задълженото лице не е представило изисканите доказателства и писмени обяснения, касаещи процесните доставки с получател [фирма]. Доказателства относно реалното изпълнение на доставките по цитираните фактури не са ангажирани и от жалбоподателя нито в хода на ревизията, нито в рамките на настоящото производство. Предмет на фактурите е „по договор“, като липсата на представени договори и други документи обосновават извода, че не може да се извърши конкретизация на възложената услуга, респ. да се извърши преценка как е формирана цената на услугата. Законосъобразно органите по приходите приемат, че издаването на фактура не е достатъчно основание да се приеме, че е налице реално осъществена доставка, като тежестта да установи правопораждащия факт на доставката се носи от ревизираното лице. Следователно, РА в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] се явява законосъобразен, като на жалбоподателя е указана възможността да сочи доказателства за установяване на реалното извършване на процесните доставки, но той е проявил процесуално бездействие.

Съдът намира, че допълнителен аргумент за недоказване на реалното осъществяване на процесните доставки може да се извлече от събрания в хода на другата ревизия, приключила с РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г., ревизионен акт и ревизионен доклад, издадени по отношение на [фирма]. Видно от РД № 1008353 от 24.02.2011 г. и РА № [ЕГН] от 07.04.2011 г. на [фирма] е извършена ревизия за установяване на задълженията по ЗДДС за периодите от 06.02.2009 г. до 31.03.2010 г., т.е. обхващат се и данъчни периоди м.01 и м. 02.2010 г., когато са издадени фактурите с получател [фирма]. Ревизията на доставчика е извършена по реда на чл. 122, ал.1, т. 4 и т. 6 от ДОПК, като е констатирано, че за ревизираните периоди задълженото лице фактурира продажби на [фирма], „Б. енд Т. Б.“, [фирма], [фирма]. За данъчни периоди м.01 и м.02. 2010 г. ревизиращите са констатирали основания за корекция на данъчната основа на извършените доставки и начисления данък с оглед липсата на доказателства, удостоверяващи извършени доставки по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС и за посочените периоди не се признават декларираните/извършени облагаеми доставки.

Въз основа на гореизложеното съдът намира, че жалбата на [фирма] срещу РА в така оспорената му част относно непризнатия данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] се явява неоснователна.

3. По отношение на фактурите, издадени от „А. Т.“ ЕООД, както следва: фактура № 226 от 29.09.2010 г. с предмет – аванс за доставка на тиквени

семена с ДО 125000, 00 лева и ДДС 25000,00 лева и фактура № 227 от 30.09.2010 г. с предмет – аванс за доставка на тиквени семена с ДО 166666,67 лева и ДДС 33333,33 лева.

В хода на ревизията от страна на доставчика не са представени доказателства относно реалното извършване на процесните доставки. От една страна, не са ангажирани документи за собственост или договори за наем на складови бази или търговски обекти, в които да се съхраняват стоките – тиквено семе. Няма ангажирани доказателства за транспортирането им и предаването им на получателя, доколкото се касае за доставка на родовоопределени вещи, които са в големи количества. Няма данни от къде доставчикът се е снабдил с процесните стоки – тиквено семе, т.е. дали същият е разполагал със съответните количества към датата на издаване на фактурите. В ИПДПОЗЛ изрично е указано на [фирма] да представи документи за произхода на стоките – кои са предходните доставчици – фактури, митнически декларации, договори и справки за стоковия поток, а такива доказателства не са представени. При извършена справка в информационния масив СУП за актуалното състояние на трудови договори на [фирма] е констатирано, че за периода от съществуването на дружеството до момента не са назначавани лица и не са сключвани трудови договори. Установено е също, че дружеството стопанисва офис, намиращ се в [населено място], [улица] , ет. 2 и не притежава или стопанисва като наемател търговски обекти – складове, магазини и др.

В хода на ревизията, приключила с РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г. е представен договор за доставка от 08.09.2010 г. ,сключен между [фирма] и [фирма] като доставчик, съгласно който доставчикът се задължава, а купувачът да приеме и заплати тиквени семена с общо количество 150 тона. Представени са копия от банкови извлечения, от които е видно, че ревизираното лице е заплатило на доставчика 200000 лева по фактура № 227 от 30.09.2010 г. и на 29.09.2010 г. са преведени 150000 лева. Съгласно писмени обяснения основният предмет на [фирма] е вътрешнотърговска и външнотърговска дейност, търговско представителство и посредничество, както и всички други дейности, незабранени от закона.

Констатирано е, че по отношение на доставчика е извършвана ревизия с обхват установяване на задълженията по ЗДДС за периодите от 27.01.2010 г. до 30.11.2010 г., приключила с РА № 1103397 от 06.06.2011 г. Видно от приложения към делото РД № 1103397 от 04.05.2011 г. и РА № 1103397 от 06.06.2011 г., издаден по отношение на [фирма] за данъчен период м.09.2010 г. относно издадени два бр. фактури на [фирма] е представен договор за доставка от 08.09.2010 г. Съгласно СД за посочения период е декларирана данъчна основа на облагаемите доставки в размер на 536 527,41 лева и ДДС в размер на 107305,48 лева. Прието е, че задълженото лице не е извършило декларираните доставки (услуги), включително и тези по фактури с получател [фирма].

Въз основа на гореизложеното и след съвкупна преценка на всички събрани доказателства, включително и издадения спрямо доставчика ревизионен акт съдът намира, че не е доказано реалното осъществяване на процесните доставки по фактурите, издадени от [фирма]. Наличието на

фактура и документи за извършено плащане на ДО и ДДС не означава, че доставката е извършена от издателя на фактурата. Други доказателства относно кадрова и материална обезпеченост на доставчика не са ангажирани.

Следователно, жалбата на [фирма] и в тази си част следва да се отхвърли като неоснователна.

4. По отношение на фактурите, издадени от [фирма], както следва: фактура № 903 от 26.07.2010 г. с предмет – по договор с ДО 29334,50 лева и ДДС 58674,90 лева; фактура № 901 от 20.07.2010 г. с предмет – по договор с ДО 195583,00 лева и ДДС 39116,60 лева; фактура № 662 от 04.01.2010 г. с предмет – картофи, лук кромид зрял, зеле, моркови, чесън, тиква, портокали с ДО 52590,40 лева и ДДС 10 518,08 лева; фактура № 680 от 01.02.2010 г. с предмет – картофи, лук кромид зрял, праз лук, зеле, моркови, чесън, магданоз, ябълки, портокали с ДО 78830,00 лева и ДДС 15766,00 лева.

В хода на ревизията от страна на доставчика не са представени доказателства относно реалното извършване на процесните доставки. От една страна, не са ангажирани документи за собственост или договори за наем на складови бази или търговски обекти, в които да се съхраняват стоките. Няма ангажирани доказателства за транспортирането им и предаването им на получателя, доколкото се касае за доставка на родовоопределени вещи. Няма данни от къде доставчикът се е снабдил с процесните стоки, т.е. дали същият е разполагал със съответните количества към датата на издаване на фактурите. В ИПДПОЗЛ изрично е указано на [фирма] да представи документи за произхода на стоките – кои са предходните доставчици – фактури, митнически декларации, договори и справки за стоковия поток, а такива доказателства не са представени. От друга страна, по отношение на двете фактури с предмет – по договор доставчикът не е представил договори и не може да се установи за какви доставки са издадени фактури - за извършване на услуга или за продажба и доставка на определени стоки, както и съответно не е ясен механизмът за формиране на цената по двете фактури.

При извършена справка в информационния масив СУП за актуалното състояние на трудови договори на [фирма] е констатирано, че за периода от 17.10.2007 г. до 20.10.2010 г. са назначени пет броя лица по трудови договори. Установено е също, че дружеството стопанисва офис, намиращ се в [населено място], [улица], ет. 2 и не притежава или стопанисва като наемател търговски обекти – складове, магазини и др.

В рамките на ревизията, приключила с издаването на РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г. е представен договор за посредничество от 02.07.2010 г., сключен между [фирма] – възложител и [фирма] – изпълнител, съгласно който изпълнителят приема да подготви сключването на договори между възложителя и физически или юридически лица за продажбата на тиквено семе. Уговорено е възнаграждение в размер на 150 евро на тон, като изпълнителят трябва да осигури закупуването на минимум 1000 тона тиквено семе. Не е приложен приемо-предавателен протокол към договора и не е представена информация за начина на формиране на цената на услугата и нейните услуги, като във връзка с договора е издадена фактура № 903 от 26.07.2010 г. Няма данни за кои договори е посредничил [фирма], както и

кога са били сключени, като няма писмени данни за датата, на която възложената услуга е завършена, за да се извърши преценка дали към датата на фактурата (26.07.2010 г.) е настъпило данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС.

Представен е договор за продажба от 01.11.2009 г., сключен между [фирма] като купувач и [фирма] като продавач за доставка на самозалепваща хартия, етикетна хартия, кашони. Относно произход ана стоките са представени фактури и протоколи за ВОП от румънско дружество с V. № RO 23418372, като при проверка в ИС на НАП V. органите по приходите констатира, че дружеството е deregистрирано и не е декларирало вътреобщностна доставка към [фирма]. Във връзка с договора от 01.11.2009 г. е издадена фактура № 901 от 20.07.2010 г. Приложен е окончателен протокол от 01.07.2010 г., съгласно който за периода от 01.11.2009 г. до 30.06.2010 г. изпълнителят е доставил на възложителя следните количества стоки – картон 127 780 бр., етикетна хартия – 186 бр. и самозалепваща хартия – 70 710 бр. и общата стойност на стоките е за сумата от 195 583,00 лева без ДДС. Представени са и констативни протоколи от 30.11.2009 г., 30.12.2009 г., 31.01.2010 г. и 28.02.2010 г. Налице е разминаване между количеството стоки, отразени в цитираните четири броя протоколи и окончателния протокол – според окончателния протокол са доставени картон – 127 780 бр., а съгласно 4 бр. констативни протоколи е доставен картон – 62 390 бр. По отношение на останалите стоки – самозалепваща хартия и етикетна хартия не е налице разминаване в количеството съобразно констативните протоколи и окончателния протокол.

Във връзка с останалите два броя фактури с предмет – продажба на лук, портокали, магданоз, ябълки и др. са представени неподписани и неподпечатани справки за изкупена земеделска продукция от земеделски производители, като не е представена информация относно начина и вида на заявяване на стоката, сертификат за качеството ѝ, дата и час на предаване на стоките, респ. МОЛ на предаване, както и няма доказателства за съхранението на посочената земеделска продукция и документи за извършен транспорт.

На доставчика е издаден ревизионен акт № [ЕГН] от 28.03.2011 г. с обхват на ревизията 01.08.2007 г. до 31.08.2010 г., съгласно който са установени задължения – ДДС в размер на 8 375 925,10 лева и лихви 3095 835,30 лева, като за данъчните периоди м.07 и м.02.2010 г. данъчната основа на извършените доставки е в размер на 0.00 лева.

Съобразно така описаните писмени доказателства съдът намира, че не е доказано по категоричен начин реалното извършване на процесните доставки от [фирма] в полза на [фирма]. Не са налице доказателства за извършена от доставчика услуга съгласно фактура № 903 от 26.07.2010 г. по договор за посредничество (няма представен приемо-предавателен протокол за резултата от извършената посредническа услуга и няма информация за начина на формиране на цената на услугата), както и за продажба на стоки по фактура № 901 от 20.07.2010 г. Едновременно с това липсват надлежни доказателства [фирма] да е разполагало с необходимото количество земеделска продукция към датата на издаване на другите две фактури, за да

може да прехвърли собствеността върху стоките на получателя по доставките. Няма доказателства за наличието на складова база на доставчика за съхранението на описаните във фактури № 662 от 04.01.2010 г. и № 680 от 01.02.2010 г. стоки, за тяхното транспортиране до получателя и за тяхното предаване. Това означава, че изводът на органите по приходите за отказ на правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС е правилен и се подкрепя от събраните в своята съвкупност доказателства. Следователно, жалбата на [фирма] срещу РА в тази му част следва да се отхвърли като неоснователна.

5. По отношение на доставчика „Е.” ЕООД, издател на фактури: фактура № 9 от 29.09.2010 г. с предмет – аванс за доставка на тиквени семена с ДО – 53333,33 лева и ДДС 10666,67 лева; фактура № 10 от 29.09.2010 г. с предмет – аванс за доставка на тиквени семена с ДО 375000,00 лева и ДДС 75000,00 лева; фактура № 11 от 30.09.2010 г. с предмет – аванс за доставка на тиквени семена с ДО 500000,00 лева и ДДС 100000,00 лева; фактура № 12 от 30.09.2010 г. с предмет – тиквено семе 39700 кг с единична цена 3,35 лева с ДО 233495,00 лева и ДДС 46699,00 лева; фактура № 14 от 04.10.2010 г. с предмет – тиквено семе 47580 кг с цена 3,30 лева с ДО 157014 лева и ДДС 31 402,80 лева; фактура № 19 от 15.10.2010 г. с предмет – тиквено семе 50250 кг с единична цена 3,30 лева с ДО 165825 лева и ДДС 33165 лева; фактура № 25 от 29.10.2010 г. с предмет – тиквено семе 42170 кг при единична цена 3,30 лева с ДО 139 161,00 лева и ДДС 27 832,20 лева; фактура № 26 от 29.10.2010 г. с предмет – аванс съгласно договор с ДО 291666,67 лева и ДДС 58333,33 лева; фактура № 72 от 03.11.2010 г. с предмет – цял орех 20000 кг при единична цена 2 лева с ДО 40000,00 лева и ДДС 8000 лева; фактура № 75 от 05.11.2010 г. с предмет – цял орех 9950 кг при единична цена 2,00 лева с ДО 19900,00 лева и ДДС 3980,00 лева; фактура № 55 от 29.11.2010 г. с предмет – тиквено семе 25000 кг при единична цена 3,30 лева с ДО 82500,00 лева и ДДС 16500,00 лева; фактура № 68 от 01.11.2010 г. с предмет – орехова ядка 19 770 кг при единична цена 12,50 лева с ДО 247125,00 лева и ДДС 49 425,00 лева и фактура № 79 от 10.11.2010 г. с предмет – тиквено семе 25000 кг при единична цена 3,30 лева с ДО 82500,00 лева и ДДС 16 500,00 лева.

В хода на ревизията от страна на доставчика не са представени доказателства относно реалното извършване на процесните доставки, а с уведомителното писмо само се декларира, че фактурите са издадени от доставчика, включени са в СД и в отчетните регистри за съответния данъчен период. От една страна, не са ангажирани документи за собственост или договори за наем на складови бази или търговски обекти, в които да се съхраняват стоките – тиквено семе, респ. орех или орехови ядки. Няма ангажирани доказателства за транспортирането им и предаването им на получателя, доколкото се касае за доставка на родовоопределени вещи, които са в големи количества. Няма данни от къде доставчикът се е снабдил с процесните стоки – тиквено семе, орех или орехови ядки, т.е. дали същият е разполагал със съответните количества към датата на издаване на фактурите. В ИПДПОЗЛ изрично е указано на [фирма] да представи документи за произхода на стоките – кои са предходните доставчици –

фактури, митнически декларации, договори и справки за стоковия поток, а такива доказателства не са представени. От друга страна, по фактура № 26 от 29.10.2010 г. предметът на доставката е „аванс по договор“, но от страна на доставчика и от ревизираното лице не е представен договор с оглед необходимостта да се конкретизира самата доставка и да се извърши преценка за начина на формиране на стойността (цената) на услуга.

Във връзка с процесните фактури в хода на другата ревизия, водена по отношение на [фирма] е представено договор за продажба от 01.08.2010 г., сключен между ревизираното лице като купувач и [фирма] като продавач, съгласно който продавачът се задължава да прехвърли правото на собственост и да достави на купувача 1000 тона тиквено семе. Цената на стоките 3 300000,00 лева, като към договора са приложени приемо-предавателни протоколи.

Представен е договор за поръчка от 01.09.2010 г., сключен между [фирма] – доверител и [фирма] – довереник с предмет – изкупуване и транспортиране на 300 тона тиквено семе. Няма представени доказателства относно разплащането и осчетоводяването на стоката. Представен е протокол № 1 към договора за поръчка от 01.09.2010 г. и издадената фактура, както и справка за изплатени доходи на физически лица, подадена от [фирма]. Не са представени доказателства относно начина на превоза и транспорта на стоките, пътни листа, товарителници.

Представени са и складови разписки за орехова ядка и тиквено семе, предадени от [фирма] на [фирма] от м.10 и м.11.2010 г., но не са представени фактури, договори, плащания и счетоводно отразяване на покупката на цитираните стоки, т.е. не може да се приеме, че процесните стоки действително са придобити от [фирма] и са заприходени в счетоводството ѝ.

Представено е копие от фактура № 266 от 14.12.2010 г., издадена от [фирма] с ДО 56727,60 лева и ДДС 11345,52 лева с предмет – комисионна по договор от 03.09.2010 г. и протокол от 29.12.2010 г. Копия от договора и протокола не са представени, както и не са ангажирани счетоводни справки за отразяването им.

Установено е, че по фактури № 9 от 29.09.2010 г., № 10 от 29.09.2010 г., № 26 от 29.10.2010 г. и № 79 от 10.11.2010 г. разплащане не е извършено. По друга част от фактурите е извършено частично плащане – по фактура № 19 от 15.10.2010 г., № 25 от 29.10.2010 г. По останалата част от фактурите е извършено плащане на ДО и ДДС по банков път.

Въз основа на събраните доказателства съдът намира, че не е доказано реалното осъществяване на процесните доставки с предмет – доставка, продажба на тиквено семе, аванс по договор, продажба на орех (орехови ядки). Наличието на договор, приемо-предавателни протоколи и договор с трето лице – доставчик не означава, че доставките са извършени. Не са ангажирани доказателства за заприходяването на стоката от доставчика при придобиването ѝ от трети лица, ако такова придобиване е налице, както и няма надлежни обективирани данни къде е съхранявана стоката (тиквено семе, орех, орехови ядки) с оглед голямото количество и по какъв начин е извършен транспорта. В част от приемо-предавателните протоколи за

предаване на съответното количество тиквено семе на „Б. Енд Т. Б.“ е вписано физическото лице Ф. Б. Б., а в друга част – [фирма] и не може да се установи наличието на връзка между ФЛ Ф. Б. и [фирма]. Не е ясно защо в част от процесните фактури единичната цена на стоката – тиквено семе е 3,30 лева, а в друга част от фактурите е 3,35 лева. Не може да се установи по категоричен начин, че [фирма] е разполагал със съответното количество тиквено семе, за да го предаде на [фирма] на датите на фактурите по нареждане на [фирма]. От друга страна, изготвените складови разписки за предадени орехови ядки и тиквено семе от [фирма] на [фирма] не са обвързани с никакъв счетоводен документ – фактура, респ. доказателства за плащане на цената на стоките.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че не е доказано реалното извършване на доставките по фактурите, издадени от [фирма] и ревизионният акт и в тази му част е издаден при правилно прилагане на материалния закон. Ревизираното лице не е ангажирало други доказателства в рамките на съдебното производство, които да оборят констатацията на ревизиращите за липса на облагаема доставка.

При така установените факти и след задълбочена преценка на доказателствата се обосновава изводът за недоказване на основната водеща предпоставка – реално извършена облагаема доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС по гореописаните фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], както правилно са приели органите по приходите. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, което означава, че реалното извършване на облагаема доставка е задължително условие за възникване и упражняване правото на приспадане на данъчен кредит. От друга страна, издаването на данъчна фактура не представлява сама по себе си данъчно събитие, а е частен документ, от който жалбоподателят черпи изгодни за себе си правни последици, поради което той носи тежестта да докаже чрез надлежни доказателства правопораждания факт – извършването на доставка. Относно доставчиците [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] констатациите за липса на доставка са обосновани с обстоятелството, че не са представени документи за доставките от проверяваните лица. По отношение на доставчика [фирма] същият не е открит на адреса за кореспонденция и връчването на ИПДПОЗЛ е извършено по реда на чл. 32 от ДОПК, като не са ангажирани никакви доказателства за предмета на процесните доставки и за тяхното изпълнение. На ревизираното лице е връчено ИПДПОЗЛ изх. № 17-24-00-449 от 09.05.2011 г. за изискване на документи във връзка с гореописаните доставки, като в указания срок са представени обяснителна записка от управителя на дружеството за дейността; оборотна ведомост – месечни и годишна за 2010 г.; хронология на сметки 152,208,304,411,412,501,503,504,703,3040 към 30.11.2010 г.; договор за наем от 19.10.2009 г. между дружеството и А. Г. П.; удостоверение то МЗХ; свидетелство за регистрация на фискално устройство от 26.11.2009 г.; договор за счетоводно обслужване; справка личен състав. С ИПДПОЗЛ № 1724-00-449-02 от 02.09.2011 г. са изисквани договори и други документи във връзка с финансиране на дейността на дружеството, подробни обяснения и

документална обоснованост за транспортирането на стоките и справка за стоковия поток относно закупени и реализирани стоки от посочените доставчици, като с писмо от 08.09.2011 г. ревизираното лице заявява, че цитираните в ИПДПОЗЛ от 02.09.2011 г. документи и справки са предоставени в хода на ревизията и не са представени справки за стоковия поток, както и други изискани документи. Други доказателства не са ангажирани от ревизираното лице и при подаване на възражение срещу РД, и при подаване на жалба срещу РА по административен и съдебен ред.

Едновременно с това следва да се посочи, че настоящият съдебен състав е обсъдил всички събрани доказателства в хода на ревизията, извършена по отношение на жалбоподателя, приключила с издаването на РА № [ЕГН] от 19.05.2012 г., доколкото същите се отнасят до спорните данъчни периоди, включени в обхвата на настоящата ревизия. Въз основа на съвкупната преценка на писмените доказателства по делото съдът обосновава извода за законосъобразност на ревизионния акт в оспорената му част, като твърдението на жалбоподателя за наличие на реално осъществени доставки на стоки и услуги по процесните фактури не е подкрепено с доказателства в рамките на съдебното производство. На оспорвания е разяснена възможността да сочи доказателства в насока оборване на констатацията на органите по приходите за липса на облагаема доставка по гореописаните фактури, включително и да иска изслушване на съдебно-счетоводна експертиза, но ревизираното лице не е възползвало от тази възможност.

По така изложените съображения РА в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] се явява издаден от материалнокомпетентен орган и при правилно прилагане на материалния закон, поради което жалбата на [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК вр. чл. 8 и чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 16421,93 (шестнадесет хиляди четиристотин двадесет и един лева и деветдесет и три стотинки) съобразно материалния интерес по делото.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 14.10.2011 г., издаден от Д. Н. К. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 247 от 06.02.2012 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 16421,93 (шестнадесет хиляди

четиристотин двадесет и един лева и деветдесет и три стотинки) лева.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: